

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 29 stycznia 2014 r.,
zażalenia skazanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ka .../12 o nieuwzględnieniu wniosku o
przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku sądu
odwoławczego
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 528 § 1 pkt 3 k.p.k. *a contrario* oraz art.
439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku o
przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie
uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego przekazać do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2013 r., Sąd Okręgowy procedując w składzie
jednego sędziego, odmówił przywrócenia terminu do złożenia wniosku o
sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 października
2012 r., sygn. akt II Ka .../12. Na postanowienie to zażalenie złożył skazany,
wskazując na to, iż jego obrońca miał złożyć wniosek o sporządzenie uzasadnienia
wyroku ale tego nie uczynił, co uzasadniało – w jego ocenie – złożenie
przedmiotowego wniosku o przywrócenie terminu. Podkreślając te okoliczności

skazany podniósł, że wydane postanowienie pozbawia go możliwości skorzystania z kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezalenie od argumentów wskazanych w zażaleniu, zaskarżone postanowienie nie może się ostać, albowiem jest dotknięte uchybieniami, których stwierdzenie musi skutkować uchyleniem tego orzeczenia, bez badania ich wpływu na treść wydanego postanowienia (art. 439 § 1 k.p.k.). Po pierwsze, rozpoznając wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy w P. orzekał jako sąd odwoławczy, a zatem jego skład wyznacza norma zawarta w art. 30 § 2 k.p.k. Z tej zaś wynika, że sąd ten winien orzekać w składzie 3 sędziów, albowiem w przypadku postępowania okołokasacyjnego żaden przepis nie stanowi inaczej (zob. uchwała SN z dnia 11 września 2001 r., I KZP 11/01, OSNKW 2001, z.11-12, poz.92; postanowienie SN z dnia 14 września 2005 r., IV KZ 25/05, OSNKW 2005, z.12, poz.118). Wprawdzie w toku postępowania kasacyjnego działa on niejako jako *sui generis* sąd pierwszoinstancyjny, skoro to Sąd Najwyższy jest sądem odwoławczym (por. postanowienie SN z dnia 21 czerwca 1996 r., V KZ 13/96, OSNKW 1996, z.7-8, poz.45), ale to, iż od jego orzeczeń wydanych w toku postępowania okołokasacyjnego przysługuje środek odwoławczy (art. 528 § 1 k.p.k. *a contrario*) nie zmienia jego pozycji procesowej. Jest on sądem odwoławczym, który wydał prawomocny wyrok i do którego wnosi się kasację (art. 525 § 1 k.p.k.), poprzedzoną skutecznie złożonym wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego (art. 524 § 1 k.p.k.). Prawo do zaskarżania określonych decyzji procesowych wydanych przez ten sąd wynika wprost z określonych przepisów procesowych i ten fakt nie czyni z niego sądu I instancji. Zatem postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego dotknięte zostało uchybieniem określonym w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem sąd ten był nienależycie obsadzony. Nie jest to jednak jedyne uchybienie o takiej randze. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że zawarte w art. 40 § 3 k.p.k. pojęcie "co do kasacji" odnosi się nie tylko do tych decyzji, które wprost dotyczą kwestii dopuszczalności skargi kasacyjnej, ale również do rozstrzygnięć, które pozostają z nimi w ścisłym związku, a takim jest

niewątpliwie odmowa przywrócenia terminu do sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2001 r., IV KZ 92/00, Lex 51821; z dnia 26 lutego 2007 r., IV KZ 12/07, Lex 467588; z dnia 15 czerwca 2007 r., IV KZ 39/07, Lex 310737). Tymczasem SSO J. K., która wydała zaskarżone postanowienie brała udział w wydaniu wyroku, co do którego złożony został wniosek o przywrócenie terminu do sporządzenia uzasadnienia (por. k. 553-555); okoliczność ta stanowi uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 40 § 3 k.p.k.

Z tych powodów konieczne stało się uchylenie zaskarżonego postanowienia. Obowiązkiem sądu odwoławczego będzie ponowne rozpoznanie wniosku skazanego, w składzie zgodnym z zapisem art. 30 § 2 k.p.k. oraz przy uwzględnieniu właściwej wykładni normy art. 40 § 3 k.p.k.